

Povratak zavičaju

Ima jedna kuća u Ublima, na Lastovu, blizu crkve, uz čije zvonce na vratima piše "Braća Siketa". To jedno jedino zvonce okuplja sve članove velike obitelji Siketa, koja danas ima 172 člana. Uknjižena je na braću Siketa, desetero djece Antuna i Filice Siketa (sedam sinova i tri kćeri)

Aldo i Chris

Obitelj Siketa u Geelongu

Svih 172 potomaka Antuna i Filice Siketa danas živi u Australiji. Unajmimo veliku kuću i svih nas 172 družimo se, jedemo, pijemo, pjevamo dalmatinske pjesme i nosimo lastovske majice – kaže Tonina. Kako su tamo stigli? Zapravo doslovno – brodom.

ma!? A danas mi stalno dolazimo. I sva naša djeca svake godine dolaze, odlaze, vraćaju se... A oni meni sad znadu reći – ma dje ćeš u tim godinama!?... – govori najstariji brat Aldo.

Tekst: **Jordanka Grubač**

Na Lastovu su teško živjeli, bavili su se ribarstvom. Muškarci su ribarili, mati je odgajala djecu, a s Lastova se bježalo svakodnevno. Jednoga su se jutro i tri starija brata Siketa otisnula na pučinu ribarskim brodom svoje obitelji simbolična imena "Sloga". Anton i Filica ostali su na otoku s maloljetnom djecom i nisu se mirili s tim da su njihova tri sina negdje daleko. A ondje gdje su dospjeli, daleko u Australiji, tri najstarija brata Siketa radila su teško i mukotrpno. Od svega im je najteže padala razdvojenost od obitelji. Odlučili su napraviti papire te oca, majku i petero maloljetne braće i sestara dovesti u Australiju. Od 1956. godine svi su zajedno živjeli u dalekom Geelongu.

Prolazile su godine, teško su radili i – teško patili za zavičajem. Mislili su, pričali i maštali o njemu. Onda je otac obitelji počeo odlaziti u rodni kraj... – ... A mi smo se čudili – dje će u tim godinama! Nitko ga nije mogao odvratiti.

Danas smo mi, njegova djeca, gori od njega... "Djeca" s kojom razgovaram su umirovljenici, dva brata Siketa, Aldo (91) i Bruno (78). I Aldova kći Antoinetta, Tonina, koja je rođena 1957. u Geelongu.,

Našla sam ih na njihovu Lastovu u vrijeme Poklada. Ove će se godine Lastovski poklad, zaštićen kao kulturno dobro, odigrati 537. put. – Uvijek sam govorio ocu kad bi se spremao ići na Lastovo – ma dje ćeš u tim godina-

'LJEPJA TRADIŠN'

Tako veza Siketa s Lastovom postaje – neprekidna! Obitelj je mnogobrojna, četiri generacije razgovaraju na hrvatskom, a najstarijeg, Alda, braća i danas drže za oca.

– Slali su me svake godine da nadograđujem i sređujem našu obiteljsku kuću.

90. rođendan

Aldo i Ana

Aldo i sinovi

Ona je naš trud, naša ljubav, naša veza s rodnim krajem od rođenja do konca života. Znade nas biti i dvadesetak! Ta naša povezanost sa zavičajem nikad nije izgubila nit koja nas sve čvrsto drži. Kad je Lastovu bilo teško, ja sam mu dolazio, posebno u Domovinskom ratu. Svugdje sam djecu odgajao u istom duhu i jedan je moj sin došao dobrovoljno braniti Hrvatsku – govori Aldo. Bruno Siketa 2013. godine je prvi put na Pokladu od dana kad je napustio Lastovo. – Tako sam sretan što sam na Lastovu. Zamislite, prvi put poslije 1956.

sam ugledao našeg Poklada! Teško je opisati te osjećaje: tuga, bol, sreća, radost... Al' pobjeđuje sreća! Bruno je u Australiji teško radio, stekao obitelj, svima osigurao budućnost. – Ali uvijek sam imao osjećaj i da puno gubim, stalno sam mislio na moje Lastovo... Sad sam tako sretan što mogu slobodno doći u Hrvatsku i na moj slobodni otok. I sinove tako odgajam – sigurno će nastaviti tu gdje ćemo mi stati. Aldova kći Antoinetta ili, kako je Đana zove, Tonina, rodila se u Australiji, ali izvrsno govori hrvatski. Socijalna je radnica i migracijska agentica – pomaže doseljenicima i izbjeglicama.

– Baš sam ponosna što sam proizašla iz te ljepote, malene i u srcu čuvane Hrvatske! I ja i sve moje generacije Siketa ponosni smo na našeg dida i babu i njihov uspjeh.

Braća Aldo i Bruno

Jezič je i naučila zahvaljujući babi Filomeni, Filici (rođenoj Glumac). U njihovoj kući u Ublima u ulaznom hodniku prvo ćete ugledati sliku na kojoj su njihovi roditelji i braća i dvije sestre Siketa. U manjoj dnevnoj sobi na zidu je mozaik obiteljskih slika. Na svakoj je po jedna obitelj proizišla iz one slike na ulazu: svi braća i sestre sa svojim potomcima i pod svakom slikom pločica na kojoj stoji ime obitelji.

SAMO DVA SLOGA

Obiteljska priča lastovskih iseljenika Siketa velika je poput njihove obitelji i ne znam kako je i gdje završiti osim, možda, opet na zvoncu obiteljske kuće. Na odlasku opet čitam ono "Braća Siketa" i mislim – suprotno svim našim percepcijama o otočanima, ili o svim našim malomještanima, kao nesložnima, suprotno svim pričama o napuštenim otočnim kućama od sto vlasnika raseljenih po svijetu i po mogućnosti posvađenima – u lastovskim Ublima stoji jedna kuća na koju su intavulana sva braća – desetero njih! Mora biti da tajna leži u imenu broda,

Zahvaljujući teti Jelici, koja je prva inicirala obiteljsko okupljanje, Sikete se nalaze svake godine, a 2020., bit će 31 godina da se nalaze potomci Antuna i Filomene u dalekoj Australiji.

kratkim, od samo dva sloga – "Sloga" – kojim su pobjegla trojica braće, a ostali otplovili za njima jer nisu željeli živjeti ni preživjeti razdvojeni, rastavljeni, otuđeni. I još i dandanas se jednako drže za cimu toga svog obiteljskog broda na kojem su posljednji žulje dobili ona tri najstarija brata kad su bježala u Italiju, pa u Australiju. Brod se više nikad nije vratio na Lastovo. E, ali Sikete, Sikete jesu! ■

ENG *There is a house in Ubli on the island of Lastovo, near the church, where the name tag at the doorbell reads Braća Siketa ("The Siketa Brothers"). This is the doorbell that brings together all 172 members of the Siketa family, now living in Australia's Geelong.*